DE ONBESCHREVEN BLADZIJDEN VAN M'N DAGBOEK

G. DIETERLE

„British Bombay Oil Company" droeg mij op, de velden, die eenige mijlen van den Euphraat liggen, in exploratie te nemen en daartoe moest Sheik Adwanallah, in wiens gebied de velden lagen, toestemming geven."

Deze korte en zakelijke opdracht staat in mijn dagboek en een paar bladzijden verder schreef ik een jaar later:

„Met Alexandra Stradopoulos te Bombay in de Trinity Church getrouwd".

De daarop volgende bladzijden melden niets anders dan de meest gewone feiten, die in het leven van een ambtenaar kunnen voorkomen en het zijn juist de onbeschreven bladzijden, die den roman in mijn leven vormen, een roman waarin geen woord van liefde gesproken wordt, maar waarbij een jonge man en een jonge vrouw in ontzetting en voortdurenden doodsangst naast elkaar geleefd hebben. Wij kregen elkaar ten slotte niet, zooals 't aan 't einde van de dorre conventioneele romans, de gewoonte is, neen, een keten van lichamelijk leed hád onze beide levens aaneengeschakeld. Die bladzijden vooral konden onbeschreven blijven, want zelfs het kleinste voorval in dit vreeselijk gebeuren, herinner ik mij na twintig jaren nog even goed alsof het gisteren heeft plaats gevonden.

* * *

Ik vertrok uit Bassorah met een eigen karavaan naar het kamp van Adwanallah. Om den Sheik gunstig te stemmen brachten wij een reeks kostbare geschenken mede, zooals tapijten uit Kasjmir, zijden weefsels van Afghanistan, twee hengsten van het edelste ras, 't tuig beslagen met goud en versierd met edelgesteenten en paarlmoer, geurige tabak en sigaretten en andere delicatessen. De onderneming verwachtte dan ook niets anders of de Sheik zou in ruil voor die schatten de concessie verleenen.

Na drie nacht-reizen kwamen wij in de groote tentenstad aan en al spoedig werd ik in de tent der gasten door Adwanallah ontvangen. De Sheik was allesbehalve een vorstelijke verschijning en miste alle waardigheid, die men van zulk een voornaam en machtig Arabier verwacht. 't Was een dikke, vette kerel, die lui en vadsig op een hoop kussens lag, waarvan enkele gedeelten als vreemd gekleurde bloembladeren om zijn groot, dik lichaam kelkten. Hij sprak zeer slecht Engelsch, geeuwde dikwijls en lachte om alles wat ik zeide. Ik vertelde hem het doel van mijn komst terwijl mijn bedienden de geschenken voor zijn voeten uitspreidden en de paarden voor den ingang van de tent brachten. Zonder op mijn woorden acht te slaan, stond hij traag op en bekeek nauwkeurig de geschenken en keurde de paarden en daarna gaf hij zijn slaven last de hengsten weg te voeren en de geschenken op te bergen....

Hij keerde naar den divan terug en liet zich lachend in de kussens vallen.

„Groote Heer van den stam Adwanallah, behaagt het U dat de British Bombay Oil Company op uw grondgebied onderzoekingen doet?" vroeg ik geïrriteerd.

Hij keek mij aan en begon onbedaarlijk te lachen en met tusschenpoozen riep hij uit: „schoone geschenken, schoone geschenken. Ja.... Ja.... mooi.... mooi!"

Ik veronderstelde dat hij mij niet begrepen had en liet hem door mijn tolk beduiden, dat het zoo niet ging en ik in ruil voor al die geschenken minstens een behoorlijk antwoord verwachtte.

Hij hield op met lachen en keek wat norsch terwijl hij zeide: „Zeer vriendelijk mij mooie geschenken te brengen... Ik Sheik van Adwanallah ben trotsch vrienden te zijn van machtige Engelschen....

Otto Kriens. - In het rustuurtje (gekleurde krijtteekening).

Otto Kriens in zijn atelier te Rijswijk.

Ja — Ja. Maar ik nog wil hebben favoriete van Sheik Ibn al Anazeh.... Oh, dat is mooie vrouw.. gouden haren.... albasten handen.... lippen als rozenbladen ... Ja.... ja, oogen als dauwdruppels in maanlicht.... Ik wil die hebben van jou... jij anders niet naar olie zoeken...."

Hij geeuwde, streek met zijn tong langs zijn lippen en sloot de oogen.

Ik trachtte hem nu aan het verstand te brengen dat ik aan zijn verzoek niet kon voldoen, doch dat ik zou probeeren de favoriete van Ibn al Anazeh te koopen.... „Geef mij raad machtige heer!"

Het antwoord was laconiek.... „Stelen.... Jij steelt mooie vrouw, ik jou geve hulp.... hi.... hi!"

Hij stond op, wuifde mij met een slap handje toe en ging de tent uit, terwijl hij schudde van het lachen.

Er bleef voor mij niets anders over dan op de een of andere wijze aan zijn verzoek te voldoen. Ik bleef nog een paar dagen als gast in het kamp en in dien tijd vernam ik dat Sheik Ibn al Anazeh een tegenstelling van Adwanallah en een buitengewoon intelligente kerel moest zijn, die een groot deel van Europa had bezocht en vloeiend Engelsch en Fransch sprak. Zijn favoriete was een Grieksch meisje dat hij van een reis in de Levant had medegebracht, en dat het doelwit was der verschillende roofpartijen der naburige stammen; doch de buit werd nimmer verkregen, daarvoor werd ze te goed bewaakt.

Na een paar dagen vertrok ik met een kleine karavaan, beladen met proviand en ammunitie en een kemel met onbewoond huisje en een paard zonder ruiter.

Sheik Ibn al Anazeh was niet groot, maar slank en ontving mij gehuld in 'n grijs-blauwen zijden bournous, waartegen zijn donker fijn gelijnd gelaat scherp afstak. Zijn oogen waren amandelvormig, diep zwart en een en al ziel. Om zijn middel droeg hij een wapengordel in goud gemonteerd en aan zijn voeten had hij roode hooge rijlaarzen. Hij was vergezeld van zijn favoriete, die niet gesluierd was en op Europeesche wijze gekleed ging. Ze was mooi, vooral haar oogen waren mooi en juist zooals Adwanallah ze had genoemd, dauwdruppelen in het maanlicht; om haar kleinen mond lag een droeve trek. Zij werd aan mij voorgesteld en terwijl zij mij een handdruk gaf, waarin ik gevoelde, dat zij iets van mij verwachtte, klaarde haar gelaat op.

Van haar had ik geen tegenstand te verwachten, dat gevoelde ik bij intuïtie en ik besloot haar bij de eerste gunstige gelegenheid te schaken om haar tot elken prijs aan den onbenulligen Adwanallah over te leveren, want het was voor mijn toekomst als ingenieur beslist noodzakelijk, dat ik voor de maatschappij de concessie verkreeg.

Tijdens een kameelentournooi, dat ter eere van mijn bezoek werd gegeven wist ik ongemerkt een papiertje in haar handen te stoppen, waarop ik geschreven had: „Ik ben uw redder, vlucht met mij." Zij las het briefje toen de spanning der toeschouwers het hoogst was, kleurde even en stak het papiertje in haar mond en slikte het in.

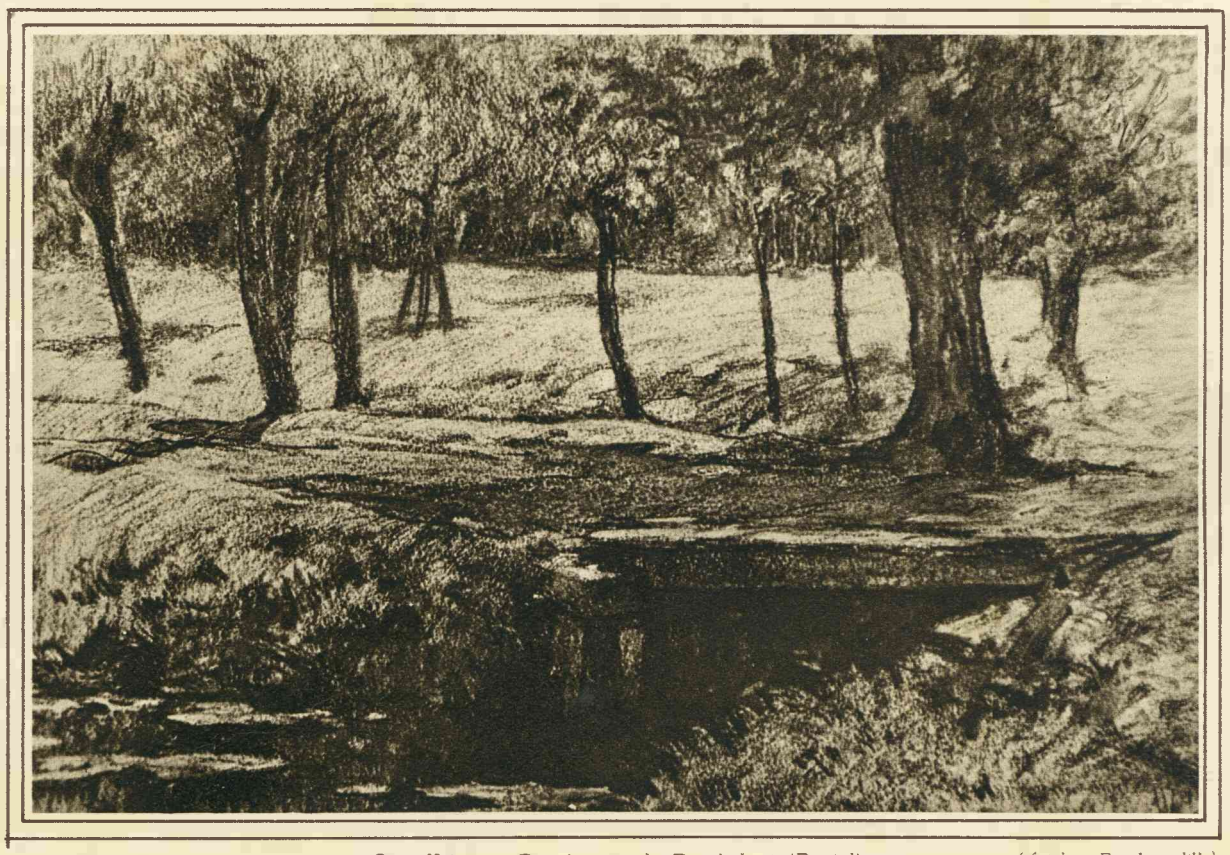
Tegen het vallen van den avond keerde ik in mijn tent terug en zag in den donkeren hoek een heel klein zwak lichtje, dat voortdurend bewoog. Het was een lichtgevend insect in een glazen doosje, waarin een opgevouwen papiertje lag. Ik ontvouwde het en las: „Red mij.. Voer mij naar de blanken terug.... Als je het niet doet, dood ik mij.... Mijn hoop is zoo groot, te groot om de teleurstelling ervan te kunnen dragen. Vrees niets. De snelste paarden staan bij de tent van Rassab, beladen met proviand voor vijf dagen en ammunitie. Na het avondgebed kom ik bij je, het geheele kamp slaapt.... Je hebt niets anders te doen dan mij te volgen en geen woord te spreken. Alexandra Stradopoulos."

Groot was mijn emotie: de concessie kon ik machtig worden.

Geheel Europa zou over het heldenfeit van den ingenieur

Werk van Otto Kriens.

In de kunstwereld in het algemeen en in de schilderswereld in het bijzonder blijft men lang „jong". Deze uitdrukking moet met een korreltje zout worden genomen. De toestanden zijn namelijk zoo bij ons te lande, dat een schilder al grootvader kan wezen en nog tot de „jongeren" worden gerekend. Otto Kriens, van wiens werk we wat toonen in dit nummer, is nog wel niet grootvader, maar zijn jaren — en zijn talent! — geven hem toch langzamerhand recht om zich bij de „ouderen" te voegen en een openlijke bespreking niet te schuwen. — Hij woont te Rijswijk in een typische landelijke behuizing, te midden van tuinen en broeikassen en uit de naaste omgeving heeft hij dan ook heel wat studiemateriaal getrokken. Toch is hij in den laatsten tijd, onder den drang der omstandigheden, wat de wei ingegaan. Want door aanleg en studie heeft hij bijzondere voorliefde voor het figuur. Kriens studeerde toch aan de Haagsche Academie van Beeldende Kunsten, onder leiding van Frits Jansen en E. W. F. Kerling, en aan de Brusselsche Academie onder leiding van wijlen prof. Stallaert. In zijn werk, dat een sterk gevoel voor kleur en lijn verraadt, openbaart zich de vaardige teekenaar, die met voorliefde pastel of gekleurd krijt hanteert. Er is in al dit werk een uitgesproken zin voor het decoratieve. Vandaar dan ook dat de kunstindustrie menigmaal een beroep op hem doet. Menige aristocratische woning in den lande heeft wandversieringen van zijn hand of beschilderde plafonds. Ook eenige van onze meest moderne passagiersvaartuigen zijn met werk van Kriens versierd. Hij is dus een veelzijdig man, want ook het portretschilderen beoefent hij met vrucht en met name in de moeilijke opgave van het kinderportret is hij menigmaal zeer gelukkig geslaagd. Wie op Rijswijk komt en de vermaarde Laantjes doorwandelt, in elk jaargetij even mooi, probeere eens een kijkje te krijgen in het atelier van den schilder en in de typische woonkamer, een stukje persoonlijkheid.

Otto Kriens - Brugje aan de Broeksloot (Pastel). (*foto's „Rembrandt".*)